

ע"פ 20572/09/19 - מדינת ישראל נגד רבקה אשקלוני

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 20572-09-19 מדינת ישראל נ' אשקלוני

בפני	כבוד השופטת גילת שלו
המבקשת	מדינת ישראל
נגד	
המשיבה	רבקה אשקלוני

החלטה

לפניי בקשת המדינה להארכת המועד להגשת ערעור על הכרעת דינו של בית המשפט השלום באשקלון בת"פ 626-06-14, מיום 30.6.19, במסגרתה זוכתה המשיבה מביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש.

המבקשת הגישה את הערעור ביום 9.9.19, כאשר המועד האחרון להגשתו היה בתחילת שנת המשפט, ביום 8.9.19 (שכן מועד תום 45 הימים להגשת ערעור חל בתקופת פגרת בתי המשפט). ביום 11.9.19 הוגשה הבקשה להארכת מועד, במסגרתה נטען, כי הערעור הוגש במועד האמור "בטעות" ו"בשל אילוצים משרדיים במשרדי המבקשת"; כי למחרת, משהבחינה המבקשת בטעות, הודיעה על כך מיידית לב"כ המשיבה; וכי משמדובר בשיהוי של יממה בלבד, יש מקום להעתר לבקשה.

ב"כ המשיבה מתנגד להארכת המועד. לדבריו, המבקשת לא עמדה בנטל המוטל עליה להראות טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור בהגשת הערעור; לא פורטו בבקשה סיכויי הלכאוריים של הערעור; היה למבקשת די והותר זמן בתקופת הפגרה להחליט אם להגיש ערעור, והיה מקום שלא להפתיע את המשיבה ואת בא כוחה בעניין זה; ונוכח חלוף הזמן הרב מתחילת ההליך (בשנת 2014), יש חשיבות רבה לסופיות הדיון ולצורך בקיומה של וודאות משפטית, בעיקר כאשר מדובר בערעור של המדינה.

הסמכות להארכת מועד להגשת ערעור פלילי קבועה בסעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, ובשונה מבהליך האזרחי, אינה מצריכה הצגת טעם מיוחד. על פי ההלכה הפסוקה, על המבקש להארכת המועד להציג קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת", ובהקשר זה ייבחנו, בין היתר, משך האיחור (כאשר ככל שחלף זמן רב יותר, יהא צורך בנימוקים משכנעים יותר), הנימוקים לאיחור, סיכויי הלכאוריים של הערעור, האינטרס הציבורי בהכרעה בו, וקיומו של חשש לעיוות דין במידה שתיחסם האפשרות לערעור (ראו בש"פ 5988/06 נגר נ' מדינת ישראל (25.7.06), בש"פ 6125/09 רבין נ' מדינת ישראל (11.8.09), וע"פ 6955/15 בלאו נ' עיריית חיפה (16.6.16)); ומנגד נקבע כי מדובר בחריג לכלל, וכי על בית המשפט לשקול מנגד את עקרון סופיות הדיון, ואת עקרון היציבות והוודאות המשפטית.

בענייננו, אמנם לא ניתן הסבר מניח את הדעת לאיחור בהגשת הערעור, וכבר נפסק כי אין בטעות, תקלה, או שכחה כדי להצדיק איחור בהגשת ערעור; ואולם, מאידך, מדובר באיחור מזערי של יום אחד בלבד, ובמקרה זה **"יגבר משקלם של הנימוקים האחרים, הנוטים למתן הארכה"** (ראו ב"ש 230/86 עצמון נ' מדינת ישראל, פ"ד מ(2) 353).

מבלי לקבוע מסמרות בנוגע לסיכויי הערעור, לא ניתן לומר כי ערעורה של המדינה מופרך על פניו, ועניינו, בין היתר, בטענות עקרוניות בנוגע להגדרת והוכחת המחשבה הפלילית, ולא רק בנוגע לעניינה הפרטני של המשיבה. אמנם, מדובר בבקשה להארכת מועד מטעם המדינה, לגביה הנטיה להתחשבות תהא קטנה יותר מאשר בבקשה שהגיש נאשם, ואולם, גם במקרה כזה, יש לתת משקל לאינטרס של גילוי האמת ועשיית הצדק ולאינטרס הציבורי. וכך נקבע בב"ש 230/86 הנ"ל:

"ההיגיון אומר, וההיבט החברתי-הציבורי מצדיק זאת, שכאשר מדובר בהליך פלילי, בהרשעה או בזיכוי של אדם, אשר הואשם בביצוע עבירות כנגד החברה, או כאשר ההשגות המושמעות הן כנגד מידתו של העונש לקולה או לחומרה, ראוי הוא, שלבית המשפט המתבקש להאריך המועד להגשת ערעור, יוענקו סמכות רחבה וגמישות רבה בבואו להכריע בבקשה... להשקפתי, כאשר מדובר בהליך פלילי, לא יהא זה נכון, שבית המשפט, בבואו להחליט בגורלו של נאשם, גם בשלב של בקשה להארכת מועד להגשת ערעור, יתעלם ממכלול הנסיבות ומההיבטים החברתיים והציבוריים, הנלווים להליך זה, ומנקודת המוצא, כי עיקרו של הליך זה הוא האמת ועשיית הצדק לנאשם ולחברה".

בשקלול כל הנתונים האמורים, ובעיקר לאור העובדה שמדובר בשיהוי קל ביותר בהגשת הערעור, של יום אחד בלבד, סבורני כי הפגיעה בעקרון סופיות הדיון והוודאות המשפטית, אינה קשה; וכי במצב זה יש לתת משקל נכבד לאינטרס הציבורי של עשיית הצדק וגילוי האמת.

לפיכך, אני מורה על הארכת המועד להגשת הערעור, כמבוקש.

המזכירות תעביר העתק ההחלטה לבאי כח הצדדים, ותקבע מועד לדיון בערעור גופו.

ניתנה היום, י"ז אלול תשע"ט, 17 ספטמבר 2019, בהעדר הצדדים.

גילת שלו, שופטת